

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci navrhovatelky obchodní společnosti **KAD spol. s r. o.**, se sídlem ve Vrchlabí, Vápenická 475, PSČ 543 01, zast. Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem AK Kaplan & Nohejl, se sídlem v Praze 2 – Vinohrady, Římská 104/14, PSČ 120 00, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 608/8, PSČ 301 00, za účasti spolku **Krkonoše našim dětem, z. s.**, Špindlerův Mlýn čp. 204, PSČ 543 51, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z,

takto:

I. Návrh se z a m í t á .

II. Navrhovatel je povinen zaplatit odpůrci náklady řízení vedených před Krajským soudem v Hradci Králové a před Nejvyšším správním soudem v celkové výši 21.456,--Kč, a to k rukám JUDr. Karla Havla, advokáta se sídlem AK v Plzni, Martinská 608/8, PSČ 301 00, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále „opatření obecné povahy“, „OOP“ či „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatelka návrhem ze dne 17. 9. 2014, který byl doručen nadepsanému krajskému soudu osobně dne 19. 9. 2014, zahájila řízení o zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn.

Navrhovatelka napadla územní plán v té jeho části, kterou byla pozemková parcela č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších zařazena do funkční plochy *DS.1 Parkování osobních automobilů na terénu* a současně do funkční plochy *DS.6 Parkování autobusů na terénu*. Tím došlo ke zrušení určení tohoto pozemku k zastavění způsobem, jak je řešil předchozí územní plán sídelního útvaru Špindlerův Mlýn. Podle něho byl předmětný pozemek zařazen do funkční plochy *XII – Autobusové nádraží*. Se zrušením určení tohoto pozemku k zastavění navrhovatelka nesouhlasí a tvrdí, že byla napadenou částí územního plánu zkrácena na svých právech, což dále podrobněji rozvedla.

Aktivní legitimaci k podání návrhu odvozovala ze skutečnosti, že je vlastnící pozemkové parcely č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších, tedy nemovitosti, které se územní plán přímo dotýká jejím zařazením do funkční plochy *DS.1* a *DS.6* a na které lze podle něho postavit pouze veřejné WC. A to na rozdíl od předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, podle kterého byl tento pozemek určen pro realizaci stavby autobusového nádraží, což plně koresponduje s předmětem podnikání navrhovatelky. Ta totiž provozuje silniční motorovou dopravu, v rámci které zabezpečuje mj. i autobusovou dopravu mezi Vrchlabím a Špindlerovým Mlýnem. Změnou v možném využití předmětného pozemku dochází podle navrhovatelky k výraznému snížení jeho hodnoty, což vnímá jako vyvlastnění bez náhrady a postup v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Navrhovatelka napadla územní plán ze tří důvodů. Předně namítala, že rozsah a intenzita omezení vlastnických práv k pozemku parc. č. 706/34 jsou porušením zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Tvrdila, že byla omezena na svých vlastnických právech tím, že bez opory v zákonných cílech ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, bylo zrušeno zastavění pozemku parcelní č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších. V těchto souvislostech poukazovala na to, že ještě za platnosti předchozího územního plánu se pokoušel realizovat stavbu autobusového nádraží odpůrce, ale na jeho řešení se nemohl s navrhovatelkou dohodnout, takže odpůrce od záměru nakonec upustil. Mimo jiné proto, že v té době platný územní plán umožňoval výstavbu autobusového nádraží pouze na pozemku navrhovatelky, tj. pozemku parc. č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších.

Vzhledem k tomu řeší odpůrce stavbu autobusového nádraží v napadeném územním plánu na pozemku, jenž má ve vlastnictví a pozemek navrhovatelky z důvodů, které z obsahu územního plánu nevyplývají, resp. nejsou v něm uvedené, zcela znehodnotil tím, že jej zařadil do funkční plochy využitelné pouze jako

parkovací plocha s možností výstavby veřejného WC, což navrhovatelka vnímá jako pomstu za dřívější nedohodu. Rozsahem a intenzitou omezení vlastnických práv navrhovatelky, v důsledku zařazení pozemku parc. č. 706/34 do funkční plochy DS.1 a DS.6, byla podle jí porušena zásada subsidiarity a minimalizace zásahu.

V druhém návrhovém bodu navrhovatelka namítala, že územní plán není řádně odůvodněn, a to zejména pokud se týče vymezení plochy s pozemkem navrhovatelky jako plochy pro parkování osobních automobilů a autobusů bez možnosti jakýchkoliv staveb kromě veřejného WC.

Podle třetího návrhového bodu bylo zrušeno zastavění pozemku parc. č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších napadeným územním plánem v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně v rozporu s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Navrhovatelka k tomu dodala, že: *„Přezkum napadeného ÚP z hlediska jeho proporcionality jistě znamená přezkoumání, zda napadené zrušení určení předmětného pozemku k zastavění a jeho zařazení do funkční plochy omezující jeho možné využití v podstatě pouze k jednomu účelu, vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda toto opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda napadený ÚP omezuje své adresáty co nejméně a zda je jeho následek úměrný sledovanému cíli.“*

Cíl, který tímto řešením územní plán sleduje, není z něho ale zřejmý, resp. v něm není vůbec řešen. Vzhledem k tomu ani nelze otázku proporcionality navrženého řešení či opatření posoudit, v důsledku čehož je napadený územní plán z tohoto hlediska nepřezkoumatelný. *„Pokud by se navrhovatel i bez informace o sledovaném cíli domníval, že cílem napadeného řešení je zabezpečení dostatečně velké parkovací plochy pro parkování a odstavování motorových vozidel, včetně autobusů v centru města, tak tuto jistě zcela správnou a z logiky věci vyplývající domněnku vyvrací sám napadený ÚP, který si dává za cíl maximálně omezit vjezd motorových vozidel do centra města, a to jejich zachycením na okraji města pomocí komplexně vybavených lyžařských terminálů s vícepodlažními parkovacími domy, se stravováním a dalšími službami cestovního ruchu a nástupy na lanové dráhy za tím účelem propojených sjezdových tratí, a k naplnění tohoto cíle je dále v řešeném území navržena trasa skibusu, která propojuje všechny dojezdy sjezdových tratí s hlavními ubytovacími kapacitami, po celé trase jsou rozmístěny zastávky s docházkovou vzdáleností do 300m, jak to je uvedeno v textové části napadeného ÚP, kapitola D. Koncepce veřejné infrastruktury, podmínky pro její umístování, D.1 Dopravní infrastruktura. Za této situace lze důvodně očekávat, že předmětný pozemek nebude k účelu vymezenému napadeným ÚP postupně využíván, k čemuž tento zcela nepochybně vytváří předpoklady či podmínky. I z tohoto důvodu považuje navrhovatel napadené za nepřiměřené omezení jeho vlastnických práv a dokonce jako projev zlovůle či libovůle odpůrce a opatření diskriminující navrhovatele.“*

Z uvedeného navrhovatelka dovozovala, že cíle, které si územní plán stanovil, vylučují, aby se stanovené využití jejího pozemku parc. č. 706/34 stalo reálným a bezezbytku naplnilo účel či cíl jím sledovaný. Napadeným územním plánem tak došlo

k bezdůvodnému omezení vlastnických práv navrhovatelky a důvody, proč se tak stalo, napadený územní plán neobsahuje.

Navrhovatelka připustila, že bylo z její strany chybou, že v procesu pořizování napadeného územního plánu opomněla proti návrhu na funkční využití jejího pozemku uplatnit námitky. Má však za to, že se odpůrce přesto měl změnou ve funkčním využití pozemku parc. č. 706/34 zabývat.

Vzhledem k tomu navrhovala územní plán v části, kterou byla pozemková parcela č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších zařazena do funkční plochy *DS.1 Parkování osobních automobilů na terénu* a současně do funkční plochy *DS.6 Parkování autobusů na terénu*, zrušit.

Odpůrce se s návrhem na zrušení části územního plánu neztotožňoval. Poukazoval zejména na to, že se navrhovatelka vůbec nezúčastnila procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy a že proti „změně“ funkčního využití předmětného pozemku v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu města neuplatnila žádné námitky. Neumožnila tak odpůrci seznámit se s jejími výhradami a reagovat na ně prostřednictvím odůvodnění v rozhodnutí o námitkách. Podrobný obsah jeho vyjádření k návrhu, nebo i dalších stanovisek odpůrce k věci, netřeba dále rozvádět, neboť jsou účastníkům řízení i osobě zúčastněné na řízení známy, jelikož je s nimi krajský soud vždy seznámil. Není toho třeba ani vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015-39, z něhož fakticky vyplývá, ve srovnání se závěry předchozího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 74/2014-56, jak má být ve věci nadepsaným soudem rozhodnuto.

Krajský soud projednal návrh ve veřejném jednání dne 21. 4. 2015 a poté ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 74/2014-56. Konstatoval v něm splnění podmínek řízení, jakož i důvody, které jej k rozhodnutí vedly. Podrobně rozebral námitku, týkající se skutečnosti, že si parcela č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších neudržela v napadeném územním plánu svůj dřívější statut, tedy funkční určení podle předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, podle kterého byla zařazena do funkční plochy XII – Autobusové nádraží. A to při zohlednění skutečnosti, že navrhovatelka nepodala v průběhu pořizování napadeného územního plánu proti němu žádnou námitku ani připomínku. Krajský soud dospěl k závěru, že navrhovatelka nebyla v průběhu přijímání územního plánu tak pasivní, jak se to snažil odpůrce prezentovat, a že odpůrce o představách navrhovatelky o využití parcely č. 706/34 věděl z jejich vzájemných jednání.

Krajský soud založil své předchozí rozhodnutí na závěru o tom, zda odůvodnění napadeného územního plánu obsahuje alespoň základní obsahové náležitosti územního plánu, jak jsou stanoveny v § 13 vyhl. č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, v platném znění, bez ohledu na to, zda proti němu podala navrhovatelka námitky či nikoliv. Dospěl přitom ke zjištění, že napadený územní plán základní obsahové náležitosti neobsahuje. Neseznal z něho totiž důvody, pro které bylo změněno účelové určení pozemku navrhovatelky do té míry, že již na něm nemůže realizovat své záměry, do té doby souladné s dřívějším

územním plánem. Protože podle krajského soudu důvody dané změny nebyly v rozporu s uvedenou vyhláškou v napadeném územním plánu uvedeny a chybělo tak podle něho alespoň přiměřené odůvodnění provedené změny, konstatoval nepřezkoumatelnost daného územního plánu. Z těchto důvodů také napadenou část územního plánu zrušil (v podrobnostech viz str. deset až sedmáct rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 74/2014-56).

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 74/2014-56, napadl odpůrce kasační stížností. Nejvyšší správní soud ji shledal důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015-39, vpředu uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku je krajský soud podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán. Vzhledem k tomu se musel krajský soud předně zabývat důvody, jež Nejvyšší správní soud ke zrušujícímu rozsudku vedly, a řídit se jeho právním názorem na tři návrhové body navrhovatelky.

K námitce, že napadený územní plán není řádně odůvodněn, Nejvyšší správní soud uvedl mimo jiné v bodech č. 24, 30 a 31 odůvodnění uvedeného rozsudku následující:

„Krajský soud však následně přistoupil k posouzení podaného návrhu tak, jako by nepodání námitek či připomínek navrhovatelem v průběhu pořizování územního plánu nehrálo při posouzení úspěšnosti návrhu prakticky žádnou roli, tedy jako by navrhovatel za žádných okolností nemohlo jít k tíži. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá pravý opak – navrhovatel, který opomněl brojit proti opatření obecné povahy během jeho přípravy, může být s návrhem na jeho zrušení úspěšný jen výjimečně, pokud jeho procesní pasivita vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na něž poukazuje, jsou zásadního rázu a mají dopad na veřejné zájmy. **Krajský soud vzal sice tyto názory na vědomí, avšak** fakticky z návodů k postupu v přezkumném řízení, jež mu v tomto směru Nejvyšší správní soud vysílal a stěžovatel na ně správně a přiléhavě poukazoval, nevycházel a **na odůvodnění územního plánu kladl nepřiměřené nároky**, což ve svém důsledku vedlo k tomu, že pasivita navrhovatele byla kladena k tíži stěžovateli (odpůrci). Argumentace obsažená ve vyjádření stěžovatele k návrhu však byla správná.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zároveň nastínil, v jakých případech může soud přisvědčit navrhovateli, který svá práva nehájil již v procesu tvorby územního plánu. Je tomu tak v případě, že krajský soud buď: a) shledal procesní pochybení odpůrce takové intenzity, že znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do určité plochy; nebo: b) dovodil závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejednalo. Ani sama obecnost odůvodnění územního plánu takovýto případ zásadní nezákonnosti v daném případě nepředstavuje. **Krajský soud tudíž zatížil stěžovatele naprosto nepřiměřenými požadavky na odůvodnění územního plánu** (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, odkazovaný i stěžovatelem). Jeho názor neobstojí ani na základě argumentace, že v daném případě se jednalo o velmi specifický pozemek.

Ze skutečnosti, že na pozemku navrhovatele měl podle původního územního plánu stát objekt autobusového nádraží, jehož stavba je v napadeném územním plánu navržena na vedlejším pozemku ve vlastnictví stěžovatele, dovozuje krajský soud, že nový územní plán měl tuto „změnu“ podrobně odůvodnit, i když navrhovatel tímto směrem neuplatnil žádné námitky ani připomínky. **Nejvyšší správní soud** tento názor nesdílí, naopak přisvědčuje námitkám stěžovatele, že **krajský soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a následně věc nesprávně vyhodnotil, když napadený územní plán považoval za nedostatečně odůvodněný.**“

Z uvedeného hodnocení dané věci Nejvyšším správním soudem, jakož i z dalších částí odůvodnění jeho rozsudku, tak jednoznačně vyplývá, že požadavek kladený krajským soudem na odůvodnění územního plánu byl nepřiměřený, resp. nezákonný. Jinými slovy, že navrhovatelka brojila proti neodůvodněnosti části územního plánu neoprávněně.

Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k dalším dvěma námitkám o dotčení vlastnických práv navrhovatelky v souvislosti se zrušením zastavění pozemku parc. č. 706/34 v kat. území Bedřichov v Krkonoších, a to nejpriléhavěji zejména v bodu 37 odůvodnění rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015-39. Uvedl v něm totiž následující:

„Územní plán z roku 1994 nemohl sám o sobě založit navrhovateli legitimní očekávání, že svůj pozemek „zhodnotí“ a bude na něm provozovat autobusové nádraží. I pokud by byla pravda, jak navrhovatel tvrdil, že stěžovatel v novém územním plánu určil pro stavbu nádraží pozemek vlastní a pozemek navrhovatele vymezil jako plochu pro parkování, proto, že se s navrhovatelem nebyl schopen dohodnout na podmínkách provozování autobusového nádraží na jeho pozemku, nelze to vnímat jako mstu ze strany stěžovatele, nýbrž jako zcela legitimní krok a logické jednání jakéhokoli ekonomického subjektu. Především však nejlepší funkční uspořádání pozemků pro rozvoj daného území v souladu se stanovenými cíli zvolila zpracovaná a schválená územní studie. Chtěl-li navrhovatel podrobnější odůvodnění ve vztahu ke svému pozemku, měl využít svých práv v průběhu pořizování územního plánu. Nelze přitom odhlédnout, že ani zrušením územního plánu v části týkající se předmětného pozemku, nemůže navrhovatel dosáhnout cíle, který svým návrhem sledoval. Jelikož pro stavbu autobusového nádraží zůstává určen pozemek ve vlastnictví stěžovatele, navrhovatel by v podstatě získal jen akademické zdůvodnění zvoleného řešení, případně by jeho pozemek byl ponechán v režimu území neregulovaného. Tím však umístění stavby autobusového nádraží na svém pozemku také nedosáhne.“

Nejen z tohoto článku odůvodnění předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale i z dalších jeho částí plyne, že navrhovatelka neměla žádné právo na to, aby autobusové nádraží stálo na jejím pozemku. To ostatně krajský soud nikdy netvrdil. Vyvozovala-li tedy navrhovatelka dotčenost svých vlastnických práv novým územním plánem v důsledku toho, že již nestanoví zastavěnost parcely č. 706/34 v kat. území Bedřichov stavbou autobusového nádraží, nezbývá, než uzavřít, že i tyto námitky jsou neopodstatněné. Nemohlo proto dojít v tomto směru ani k porušení § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se danou věcí zabývá opakovaně, a to v důsledku odlišného právního názoru Nejvyššího správního soudu na otázku

rozsahu odůvodnění napadené změny územního plánu. Při novém projednání návrhu navrhovatelky byl přitom ze zákona vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ten pak neumožňoval, jak je z odůvodnění jeho rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015-39, dílem citovaným, zřejmé, jiný způsob řešení, než návrh žalobkyně zamítnout. V dalším na něj také krajský soud plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy musel na námitky navrhovatelky reagovat stejně.

Vzhledem k tomu proto nadepsaný krajský soud návrh na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, podle § 101d, odst. 2 s.ř.s, jako nedůvodný zamítl (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Odpůrce byl v konečném řešení věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, jež mu vznikly jak v souvislosti s řízením před krajským soudem, tak i před Nejvyšším správním soudem (§ 60 odst. 1 s.ř.s). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení vedeného před krajským soudem spočívaly do doby vydání předchozího rozsudku ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 74/2014-56, v odměně advokáta při zastupování za celkem tři úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě a účast při jednání dne 21. 4. 2015 - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 900,--Kč za celkem tři úkony. Náklady řízení by tak činily částku 10.200,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 2. 142,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení za uvedené období činí 12. 342,--Kč.

Před krajským soudem pak probíhalo ještě přezkumné řízení po zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30A 74/2014-56, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015-39, které se končí právě tímto rozsudkem. V jeho průběhu však již odpůrce neučinil žádný úkon a ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, takže odpůrci v něm již žádné další náklady řízení nevznikly.

V řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem měl odpůrce náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000,--Kč (viz položka č. 19 Sazebníku zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění), odměně advokáta při zastupování ve výši odpovídající jednomu úkonu právní pomoci (podání kasační stížnosti), tedy 3.100,--Kč a náhradě hotových výdajů 300,--Kč. Náklady řízení by tak činily částku 8.400,--Kč. Protože je ale zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 714,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 9.114,--Kč.

Celkové náklady řízení vedených před Krajským soudem v Hradci Králové a Nejvyšším správním soudem tak činí dohromady částku ve výši 21.456,--Kč. Tyto náklady řízení je navrhovatelka povinna zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci odpůrce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.)

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz III. výrok).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. duben 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu